

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Davida Hipšra a Lenky Krupičkové v právní věci žalobkyně: **A. M.**, zastoupena JUDr. Ilonou Tajchnerovou, advokátkou se sídlem Moskevská 1604/35, Ústí nad Labem, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 6. 2024, č. j. 42 Ad 14/2023-44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobkyně JUDr. Iloně Tajchnerové, advokátce, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 1 537 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 5. 2023, č. j. MPSV-2023/104966-916 (dále též „napadené rozhodnutí“), zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajská pobočka v Ústí nad Labem, kontaktní pracoviště Most, ze dne 1. 12. 2020, č. j. 151286/2020/MOS (dále též „rozhodnutí I. stupně“). Rozhodnutím I. stupně bylo (po opětovném posouzení nároku a výše příspěvku na péči) mj. rozhodnuto o tom, že příspěvek na péči bude žalobkyni poskytován od dubna 2020 ve výši 12 800 Kč měsíčně. Správní orgány shledaly, že žalobkyně nezvládá 8 z 10 zákonem předpokládaných životních potřeb (neuznaly nezvládání životních potřeb stravování a výkon fyziologické potřeby), v důsledku čehož se žalobkyně považuje podle § 8 odst. 2 písm. c) zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o sociálních službách“) za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve III. stupni.

II.

[2] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou podanou u Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále též „krajský soud“). Krajský soud nejdříve konstatoval, že ve věci žalobkyně již jednou rozhodoval, když rozsudkem ze dne 1. 12. 2022, č. j. 42 Ad 7/2021-34, zrušil rozhodnutí žalovaného, z důvodu nepřesvědčivosti závěrů posudkové komise MPSV, z nichž žalovaný ve svém rozhodnutí vycházel. V nynějším rozsudku krajský soud konstatoval přesvědčivost a úplnost podkladů rozhodnutí včetně vyžádaného posudku PK MPSV a jeho doplnění. Ve vztahu k posouzení zvládnutí stravování se krajský soud ztotožnil se závěry žalovaného, resp. se závěry posudku, podle nichž je žalobkyně sama schopná se stravovat. Krajský soud se ztotožnil i s tím, jak žalovaný hodnotil splnění životní potřeby výkonu fyziologické potřeby. U žalobkyně nebyla shledána taková postižení zejm. horních končetin a rukou, která by jí znemožňovala tyto potřeby vykonávat. Rozsudek krajského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je v plném znění dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2005, soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Stěžovatelka souhrnně nesouhlasí s posouzením provedeným krajským soudem, správními orgány a posudkovými orgány. Stěžovatelka se domnívá, že posudky, ze kterých správní orgány vycházely, jsou navzájem rozporné a nesplňují judikатурní požadavky na úplnost a přesvědčivost. Ve vztahu k posouzení zvládnutí životních potřeb stravování a výkonu fyziologických potřeb jsou posudkové závěry neúplné a nereagují na tvrzení stěžovatelky. Argumentace správních orgánů je nadto nelogická, resp. nepřipadná. Správní orgány, resp. krajský soud z nich proto neměly vycházet. To platí i pro argumentaci krajského soudu. Jak správní orgány, tak i krajský soud přehlíží stěžovatelkou akcentované skutečnosti, ze kterých vyplývá nemožnost samostatného výkonu označených životních potřeb. Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[4] Nejvyšší správní soud zaslal kasační stížnost žalovanému k vyjádření. Ten se ve lhůtě stanovené soudem nevyjádřil.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[6] Nejvyšší správní soud nejdříve zkoumal podmínky přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., s účinností od 1. 4. 2021, platí, že za podmínky, kdy před krajským soudem rozhodoval o věci specializovaný samosoudce, a tato kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší

pokračování

správní soud jako nepřijatelnou (změna na základě novely soudního řádu správního zákonem č. 77/2021 Sb.). Z důvodové zprávy k této novele je zřejmé, že jejím účelem je urychlení soudního přezkumu rozhodnutí a dalších aktů správních orgánů, a to ve fázi před Nejvyšším správním soudem. Věcné přezkoumání pravomocného rozhodnutí krajského (městského) soudu Nejvyšším správním soudem má probíhat pouze v případech, kdy je to důležité nejen pro samu posuzovanou věc, ale i pro plnění základní role Nejvyššího správního soudu jako vrcholného soudního orgánu ve věcech správního soudnictví, kterou je sjednocování judikatury správních soudů.

[7] Nejvyšší správní soud shledal, že se uvedená právní úprava na nyní projednávanou věc užije; městský soud rozhodl po nabytí účinnosti uvedené novely s. ř. s. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Azs 196/2021-30, ze dne 14. 7. 2021, č. j. 10 Azs 184/2021-36, ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Azs 110/2021-30, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-31, ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 225/2021-34). Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že v dané věci rozhodoval samosoudce (§ 31 odst. 2 s. ř. s.).

[8] Návazně se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatelky. Podstatný přesah zájmů stěžovatele Nejvyšší správní soud vymezil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. Ačkoli se v tomto usnesení vyjádřil ve vztahu k předcházející právní úpravě nepřijatelnosti, která pamatovala pouze na posuzování ve vztahu k mezinárodní ochraně, závěry plynoucí z této judikatury jsou přiměřeně uplatnitelné také v nyní projednávané věci (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2021, č. j. 1 As 124/2021-28, ze dne 23. 7. 2021, č. j. 4 As 156/2021-50, ze dne 13. 8. 2021, č. j. 10 As 222/2021-39, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-31, ze dne 1. 9. 2021, č. j. 1 As 148/2021-44, atp.). Z uvedené judikatury vyplývá, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo plně v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou v judikatuře řešeny rozdílně; (3) bude třeba učinit judikaturní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[9] V daném případě nevyvstala žádná právní otázka, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, popř. byla řešena rozdílně. Rovněž tak Nejvyšší správní soud neshledal důvod, pro který by bylo nutno učinit judikaturní odklon. Krajský soud se nedopustil ani zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky. Krajský soud posoudil věc v souladu s konstantní judikaturou správních soudů, od níž neshledal Nejvyšší správní soud důvod se odchýlit.

[10] V nyní projednávané věci stěžovatelka nesouhlasila se závěrem správních orgánů a krajského soudu, dle kterých byla shledána závislou na každodenní péči jiné osoby ve třetím stupni, nikoliv ve čtvrtém. Správní orgány uznaly nezvládání osmi životních potřeb, neuznaly však nezvládání životních potřeb stravování a výkon fyziologické potřeby.

[11] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že rozhodnutí o přiznání příspěvku na péči podle zákona o sociálních službách je vázáno na posouzení zdravotního stavu žadatele,

k jehož posouzení jsou příslušné posudkové orgány. K problematice posuzování zdravotního stavu při rozhodování o příspěvku na péči se Nejvyšší správní soud již dříve opakovaně vyjádřil. Posudkové řízení před posudkovou komisí je specifickou formou správní činnosti, která spočívá v posouzení zdravotního stavu občana a některých důsledků z něj vyplývajících pro oblast sociálního zabezpečení, důchodového pojištění, atp. Posuzovaný zdravotní stav musí být popsán dostatečně jasně a přesně, aby nevystávaly žádné další pochybnosti (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2024, č. j. 10 Ads 215/2023-29, a ze dne 20. 4. 2022, č. j. 6 Ads 33/2021-28). Případné chybějící či nepřesně formulované náležitosti posudku, které způsobují jeho nepřesvědčivost či neúplnost, totiž správní orgán nemůže nahradit vlastní úvahou, neboť pro ni nemá potřebnou odbornou erudici (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2024, č. j. 10 Ads 215/2023-29, ze dne 5. 3. 2015, č. j. 6 Ads 299/2014-25, a ze dne 30. 9. 2015, č. j. 3 Ads 129/2014-24). Správní soud si proto nemůže sám učinit úsudek o této otázce (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 Ads 61/2013-34, ze dne 24. 1. 2022, č. j. 2 Ads 9/2020-22, atd.). Povinností posudkové komise je vypořádat se se všemi rozhodnými skutečnostmi, přihlídnout k potížím udávaným účastníkem řízení, výsledkům sociálního šetření a lékařským zprávám (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2023, č. j. 6 Ads 252/2022-35). Pro úplnost, jednoznačnost a přesvědčivost rozsudku je tedy nutné, aby se vypořádal se všemi relevantními podklady dle § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách a přezkoumatelnou úvahou z nich vyvodil závěry pro posouzení zdravotního stavu osoby (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Ads 156/2014-28). V případě naplnění uvedených požadavků posudek zpravidla představuje rozhodující důkaz pro posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Ads 23/2018-37, ze dne 30. 1. 2019, č. j. 6 Ads 34/2018-17, ze dne 20. 4. 2022, č. j. 6 Ads 33/2021-28 atd.). Úkolem správních soudů je vyhodnotit, zda je posudkový závěr posudkové komise náležitě, přesvědčivě a srozumitelně odůvodněn (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 3 Ads 24/2013-34, ze dne 27. 6. 2014, č. j. 4 Ads 68/2014-37, ze dne 26. 3. 2015, č. j. 4 Ads 263/2014-60, ze dne 15. 4. 2015, č. j. 6 Ads 217/2014-23, ze dne 28. 4. 2017, č. j. 5 Ads 80/2016-22, nebo ze dne 12. 4. 2018, č. j. 5 Ads 254/2017-27).

[12] Optikou výše uvedené judikatury nahlížel na danou věc krajský soud a dovodil, že posudek a jeho následná doplnění jsou jako celek úplné, jednoznačné, přesvědčivé a vnitřně nerozporné. Stav stěžovatelky byl posouzen s přihlédnutím ke všem tvrzeným obtížím. Posudek a jeho doplnění se též opírají o dostatečné podklady: výsledky sociálního šetření, lékařské nálezy odborných lékařů a nálezy praktické lékařky. I podle názoru kasačního soudu se přitom posudková komise zabývala všemi relevantními okolnostmi a ty posoudila a odůvodnila logickým a vnitřně bezrozporným způsobem.

[13] Nejvyšší správní soud neshledal, že by se krajský soud odchýlil od ustálené judikatury ani při reakci na námitky stěžovatelky týkající se chybného posouzení stupně závislosti na každodenní péči jiné osoby. Krajský soud konstatoval, že PK MPSV postupovala v mezích vyhlášky č. 505/2006 Sb., resp. navazující judikatury (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2022, č. j. 6 Ads 33/2021-28). V souladu s § 2a vyhlášky komise posoudila zvládnutí jednotlivých životních potřeb skrze dílčí aktivity

pokračování

vymezené pro jednotlivé potřeby v příloze č. 1 vyhlášky (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2014, č. j. 4 Ads 68/2014-37). Soud dodává, že dle § 1 odst. 2 až 4 označené vyhlášky se hodnotí schopnost osoby zvládat základní životní potřeby pro účely stanovení stupně závislosti v přirozeném sociálním prostředí a s ohledem na věk fyzické osoby. Za neschopnost zvládání základní životní potřeby se považuje stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu. Za neschopnost zvládání základní životní potřeby se pak považuje rovněž stav, kdy režim nařízený odborným lékařem poskytujícím specializované zdravotnické služby neumožňuje provádění základní životní potřeby v přijatelném standardu.

[14] Jak správně dovodil krajský soud, v souladu s těmito kritérii posoudila PK MPSV zdravotní stav stěžovatelky, resp. nezvládání základních životních potřeb. V souladu s § 2a vyhlášky detailně posoudila zvládnutí jednotlivých životních potřeb skrze dílčí aktivity vymezené pro jednotlivé potřeby v příloze č. 1 vyhlášky (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2014, č. j. 4 Ads 68/2014-37). Podrobně se přitom vyjádřila i ke stěžovatelkou rozporovaným základním životním potřebám, a sice stravování a výkonu fyziologické potřeby. V tomto ohledu krajský soud též akcentoval judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které není vyloučeno, aby i při shledání nesplnění jedné z dílčích aktivit ve smyslu výše uvedeného bylo i přesto shledáno, že životní potřeba je zvládána v přijatelném standardu (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2014, č. j. 3 Ads 50/2013-32 a ze dne 20. 4. 2022, č. j. 6 Ads 33/2021-28). Co se týče tvrzených rozporů při hodnocení základní potřeby stravování, i tyto otázky řešil krajský soud v souladu s ustálenou judikaturou. Judikatuře odpovídá jeho hodnocení zohlednění případných dietních omezení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2014, č. j. 4 Ads 75/2014-20, č. 3113/2014 Sb. NSS). Judikatura Nejvyššího správního soudu též připouští, že se posudek PK MSPV odchýlí od závěrů sociálního šetření, za předpokladu, že tento závěr je přesvědčivě odůvodněn (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25, ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 Ads 50/2009-63, atp.). Co se týče posouzení životní potřeby výkonu fyziologické potřeby, ani zde krajský soud nepostupoval v rozporu s judikaturou, pokud akcentoval, že pro uznání nezvládání životní potřeby se vyžaduje pomoc jiné osoby, která je každodenní nebo téměř každodenní (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2022, č. j. 6 Ads 33/2021-28). Je pravdou, že některé formulace krajského soudu lze shledat za částečně nepřipadné (např. závěry o tom, že stěžovatelka nebude ponechána bez péče jiné osoby v bodě 34), resp. příliš kategorické (např. závěry o relativní nenáročnosti hygienické péče v bodě 36). Na nich však nedůvodnost žaloby nestojí. Krajský soud souhrnně vyšel z hodnocení správních orgánů, resp. posudkových orgánů, které, jak již bylo výše uvedeno, dostaly požadavkům judikatury. Z posudků, jakož i ze správních rozhodnutí vyplývá, proč stěžovatelka nemohla být shledána závislou na jiné osobě ve IV. stupni. Lze dodat, že stěžovatelka nepředložila ani žádné podklady (např. znalecký posudek nebo relevantní lékařské zprávy), které by obsahovaly objektivní medicínské závěry způsobilé vyvolat pochybnosti o úplnosti a přesvědčivosti posudkových hodnocení v intencích shora uvedené judikatury.

[15] Co se pak týče tvrzení, která uvedla matka a opatrovnice stěžovatelky (K. M.) poprvé až v řízení o kasační stížnosti, ta soud nemohl zohlednit, neboť byla uplatněna nad rámec skutkových tvrzení obsažených v žalobě (viz § 109 odst. 5 s. ř. s.; srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004-49, ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006-155, ze dne 30. 3. 2012, č. j. 4 Azs 1/2011-89, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2018, č. j. 8 Azs 259/2017-67). Pokud by bylo v řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem připuštěno uplatnění skutkových a právních novot, vedlo by to fakticky k popření kasačního principu, na němž je řízení o tomto mimořádném opravném prostředku vystavěno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2012, č. j. 4 Azs 1/2011-89). Nejvyšší správní soud dodává, že není v daném řízení oprávněn řešit naznačené komunikační problémy mezi opatrovnici stěžovatelky a její právní zástupkyní. V daném řízení nelze nařídit ani obnovu daného řízení (srov. § 111 a násl. s. ř. s.). Lze dodat, že opatrovnice neučinila ani jiný relevantní procesní návrh (např. na zproštění ustanovení), toliko uvedla, že navrhuje „*přidat tuto zprávu do spisu*“.

[16] Výše uvedeným soud nijak nebagatelizuje zdravotní obtíže stěžovatelky a důsledky z toho plynoucí. Plně si uvědomuje situaci stěžovatelky a její matky. Posudkové orgány, správní orgány i krajský soud se však důkladně zabývaly tvrzenými obtížemi a ty posoudily v mezích právní úpravy i judikatury, a nebyl tak dán důvod pro zásah kasačního soudu (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2023, č. j. 7 Ads 231/2022-19, ze dne 30. 11. 2009, č. j. 4 Ads 81/2009-46, č. j. ze dne 30. 3. 2023, č. j. 3 Ads 356/2021-41 atp.). Soud dodává, že předmětem přezkumu v tomto řízení může být pouze takový zdravotní stav stěžovatelky, v jakém byl ke dni rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V případě zhoršení zdravotního stavu lze přitom podat opětovnou žádost o navýšení příspěvku na péči (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2020, č. j. 1 Ads 223/2019-24). V něm má účastník řízení právo předložit podklady pro podporu svých tvrzení. S ohledem na argumentaci v kasační stížnosti si lze představit i předložení lékařských zpráv, které mají relevanci ke nezvládání předmětných potřeb (vč. těch, které by mohly prokázat stěžovatelkou tvrzené duševní potíže, které omezují životní potřebu stravování a hygieny). Ty by zcela jistě mohly sloužit jako objektivní odraz subjektivních pocitů stěžovatelky, resp. její matky ohledně (ne)zvládání zbývajících životních potřeb. Pouhé subjektivní pocity právní úprava a judikatura zohlednit neumožňuje (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2023, č. j. 7 Ads 231/2022-19, ze dne 22. 9. 2023, č. j. 3 Ads 131/2022-27, či usnesení ze dne 30. 5. 2024, č. j. 7 Ads 322/2023-48).

[17] Lze tedy uzavřít, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura poskytuje dostatečnou odpověď na projednatelné námitky obsažené v kasační stížnosti. Krajský soud se v napadeném rozsudku od této judikatury neodchýlil a nedopustil se ani procesního pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatelky. Soudu proto nezbylo, než kasační stížnost odmítnout jako nepřijatelnou (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

[18] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věcech sp. zn. 8 As 287/2020, sp. zn. 6 Ads 139/2021, sp. zn. 9 As 83/2021). Stěžovatelka

pokračování

neměla ve věci úspěch, nemá tudíž právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl sice ve věci úspěch, avšak právo na náhradu nákladů mu podle § 60 odst. 2 s. ř. s. nenáleží.

[19] Krajský soud v řízení o žalobě ustanovil stěžovatelce zástupkyni. Toto zastoupení pokračuje i v řízení o kasační stížnosti (§ 35 odst. 10 s. ř. s.). Odměnu a hotové výdaje ustanovené zástupkyně podle § 35 odst. 10 s. ř. s. hradí stát. Odměna za zastupování advokátem za řízení o kasační stížnosti byla určena podle § 11 odst. 1 písm. c) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále též „advokátní tarif“), a to za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti), ve výši 1 000 Kč. Podle rozsudku rozšířeného senátu ze dne 10. 11. 2020, č. j. 6 Ads 209/2019-62, č. 4115/2021 Sb. NSS, přitom tato zvláštní tarifní hodnota upravená v § 9 odst. 2 ve spojení s § 7 bodem 3 advokátního tarifu obecně neporušuje zásadu rovnosti spojenou s právem podnikat a právem získávat prostředky pro své životní potřeby (obdobně viz i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2021, č. j. 4 Ads 342/2020-20, či usnesení téhož soudu ze dne 24. 11. 2021, č. j. 1 Ads 223/2021-86, ze dne 25. 2. 2022, č. j. 10 Ads 364/2021-47). Dále soud přiznal náhradu hotových výdajů za tento úkon v souladu s § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč. Nejvyšší správní soud z veřejných evidencí ověřil, že právní zástupkyně je plátcem DPH. Částka 1 300 Kč tedy byla navýšena o 21 %. Celkem tedy odměna ustanovené zástupkyně činí 1 537 Kč (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2010, č. j. 3 Ads 15/2010-82). Tato částka bude ustanovené zástupkyni vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. února 2025

Tomáš Foltas
předseda senátu

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl předsedou senátu Tomášem Foltasem v právní věci žalobkyně: **A. M.**, zastoupena JUDr. Ilonou Tajchnerovou, advokátkou se sídlem Moskevská 1604/35, Ústí nad Labem, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 6. 2024, č. j. 42 Ad 14/2023-44,

t a k t o :

- I. Usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2025, č. j. 7 Ads 142/2024-33, **se** ve výroku III. **opravuje** tak, že se nesprávně uvedená částka „1 537 Kč“ nahrazuje správnou částkou „1 573 Kč“.
- II. Usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2025, č. j. 7 Ads 142/2024-33, **se** v bodě 19 odůvodnění **opravuje** tak, že se nesprávně uvedená částka „1 537 Kč“ nahrazuje správnou částkou „1 573 Kč“.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Výrokem III. usnesení ze dne 20. 2. 2025, č. j. 7 Ads 142/2024-33, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že ustanovené zástupkyni žalobkyně přiznal odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů ve výši 1 537 Kč. Stejná částka byla uvedena i v bodě 19 usnesení.

[2] Soud návazně zjistil, že při vyhotovení daného usnesení došlo k chybám v počtech, resp. k záměně číslic na pozici jednotek a desítek.

[3] Za zastupování v řízení o kasační stížnosti ustanovené zástupkyni na odměně náleží částka 1 300 Kč. Ustanovená zástupkyně je plátcem DPH, přiznaná odměna se zvyšuje o 21 % čítajících výši této daně, celkem tedy 1 573 Kč. Výsledek výpočtu je tedy částka 1573, a nikoli částka 1537, jak je nesprávně uvedeno ve výroku III. usnesení i v bodě 19 jeho odůvodnění. [Postup výpočtu je následující: $1300 + (1300 \times 0,21) = 1300 + 273 = 1573$.]

[4] Dle § 54 odst. 4 s. ř. s. *předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku, vydá o tom opravné usnesení a může odložit vykonatelnost rozsudku do doby, dokud opravné usnesení nenabude právní moci.* Dle § 55 odst. 5 s. ř. s. *o usnesení platí přiměřeně ustanovení o rozsudku.*

pokračování

[5] Z uvedených ustanovení vyplývá, že opravit usnesení je možné v případech, že jde o chyby v psaní a počtech či další takové chyby, které je možno pokládat za jiné zřejmé nesprávnosti podobného charakteru.

[6] Uvedené chyby spočívající v nesprávné částce spadají do kategorie chyb v počtech, přičemž se týkají (také) výroku usnesení, proto je předseda senátu opravuje v souladu s § 54 odst. 4 s. ř. s. a § 55 odst. 5 s. ř. s. (shodně viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2023, č. j. 8 As 280/2022-40, ze dne 10. 10. 2023, č. j. 8 As 96/2021-49, ze dne 19. 10. 2023, č. j. 9 Azs 177/2023-36, či ze dne 9. 1. 2025, č. j. 1 Azs 288/2024-53).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. března 2025

Tomáš Foltas
předseda senátu